

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

ผลจากการวิจัย เรื่อง การจัดช่วงชั้นทางสังคม : เกียรติภูมิของอาชีพต่าง ๆ ในเขตเมืองของไทย พอดีสรุปสาระสำคัญได้ดังต่อไปนี้

ในการจัดลำดับอาชีพจากทั้งหมด 89 อาชีพ เมื่อหาค่าเกียรติภูมิแล้ว ผลปรากฏว่า อาชีพที่ได้รับค่าเกียรติภูมิเป็นอันดับหนึ่งคือ อาชีพแพทย์ ทันตแพทย์ สัตวแพทย์ โดยมีค่าเกียรติภูมิเท่ากับ 82.8 อาชีพที่มีค่าเกียรติภูมิต่ำเป็นอันดับสองคือ อาชีพรัฐมนตรี มีค่าเกียรติภูมิเป็น 81.8 และอันดับสามคือ อาชีพทูต โดยมีค่าเกียรติภูมิเท่ากับ 79.6 ส่วน 3 อาชีพสุดท้ายที่มีค่าเกียรติภูมิต่ำที่สุดได้แก่ อาชีพหญิงบริการ เช่น หมอนวด พาร์คนอร์ นับเป็นอาชีพที่มีเกียรติภูมิต่ำสุดในการจัดลำดับอาชีพครั้งนี้ คือ มีค่าเท่ากับ 17.6 อาชีพที่มีค่าเกียรติภูมิสูงมากชิ้นคือ พนักงานบริการอื่น ๆ มีค่าเกียรติภูมิเท่ากับ 21.3 และอีกอาชีพหนึ่งคือ กระเบาะรถที่ได้รับค่าเกียรติภูมิ 22.0

เหตุผลที่สำคัญ ๆ ในการให้ค่าเกียรติภูมิสูงสุดแก่อาชีพเหล่านี้คือ เป็นอาชีพที่มีเกียรติเป็นที่เคารพยกย่อง เป็นงานที่ต้องรับผิดชอบสูง มีอำนาจต้องเสียสละและช่วยเหลือผู้อื่น บางคนเห็นว่าเป็นงานที่ต้องใช้สมอง ใช้ความคิดสร้างสรรค์และมีรายได้สูง เป็นต้น

เหตุผลที่ให้ในการให้ค่าเกียรติภูมิต่ำสุด ก็มีหลายเหตุผลด้วยกัน เช่น เป็นอาชีพที่สังคมรังเกียจ ต้องใช้แรงงานมาก ไม่ได้ทำประโยชน์ให้แก่สังคม ไม่ต้องใช้ความรู้ การศึกษา บางคนก็คิดว่าเป็นงานที่ไม่ก้าวหน้า ไม่มั่นคงและมีรายได้น้อย

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเกียรติภูมิในแต่ละอาชีพ ได้มีข้อค้นพบว่าบางอาชีพมีคะแนนสูงกว่าที่ควรจะเป็น เช่น อาชีพพยาบาลมีค่าเกียรติภูมิ 71.4 ซึ่งสูงกว่าอาชีพวุฒิสมาชิก สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร, ทหารนายร้อย - นายพัน, นายพลตำรวจ ฯ

ในทางตรงกันข้าม บางอาชีพเป็นที่คาดหวังว่า ควรจะมีค่าเกียรติภูมิสูงแต่ผลออกมากลับไม่สูงเท่าที่คาดไว้ นั่นคือ พระสงฆ์ ที่มีค่าเกียรติภูมิ 56.7 เท่านั้นหรือแม้แต่อาชีพตำรวจก็เช่นกัน อาชีพ นายพลตำรวจ มีค่าเกียรติภูมิเท่ากับ 65.7 ซึ่งน้อยกว่า

ผู้จัดการนักรุกิจ, ทหารระดับนายร้อย - นายพัน, พยาบาล เป็นต้น

การจัดช่วงชั้นทางอาชีพในเขตเมืองนั้น ได้จำแนกอาชีพไปตามช่วงชั้นต่าง ๆ รวม 5 ช่วงชั้นคือ ช่วงชั้นสูงสุด ช่วงชั้นสูง ช่วงชั้นปานกลาง ช่วงชั้นค่อนข้างต่ำ และช่วงชั้นต่ำ โดยแบ่งช่วงค่าเกียรตินิยม ช่วงชั้นละ 20 คะแนน ตั้งแต่ 0-100 เมื่อนำค่าเกียรตินิยมมาเทียบช่วงชั้นแล้วพบว่า ช่วงชั้นสูงสุดมีอาชีพที่อยู่ในชั้นนี้เพียง 2 อาชีพ ช่วงชั้นสูงมี 20 อาชีพ ช่วงชั้นปานกลางมี 30 อาชีพ ช่วงชั้นปานกลางค่อนข้างต่ำ 28 อาชีพ และช่วงชั้นต่ำมี 1 อาชีพ เมื่อรวมอาชีพทั้งหมดแล้วจะเห็นได้ว่ามีเพียง 81 อาชีพ สำหรับ 8 อาชีพที่หายไปนั้นเป็นอาชีพในกลุ่มเกษตรกรที่เป็นอาชีพหลักของชาวชนบท จึงไม่นำมาจัดเข้าช่วงชั้นในเขตเมือง เมื่อได้จำนวนอาชีพแต่ละช่วงชั้นแล้ว นำมาจัดทำโครงสร้างช่วงชั้นทางอาชีพของสังคมเมืองก็พบว่า มีรูปร่างค่อนข้างจะสมดุลย์

เมื่อได้ทำการศึกษา เปรียบเทียบค่าเกียรตินิยมระหว่างสังคมเมืองของไทยกับค่าเกียรตินิยมมาตรฐานสากลของโทรแมน เพื่อหาความสอดคล้องและแตกต่างแล้ว ผลปรากฏว่า มีอาชีพที่สอดคล้องกันเพียง 19 อาชีพเท่านั้น เมื่อเทียบเป็นร้อยละได้เท่ากับ 21.6 โดยที่อาชีพทั้ง 19 นี้อยู่ในช่วงชั้นปานกลาง และปานกลางค่อนข้างต่ำเพียง 2 ช่วงชั้นเท่านั้น สำหรับอาชีพที่ไม่สอดคล้องกันนั้นมี 2 ลักษณะ คือ ไม่สอดคล้องที่มีคะแนนสูงกว่ามาตรฐานสากล กับไม่สอดคล้องที่มีคะแนนต่ำกว่ามาตรฐานสากล

อาชีพที่ไม่สอดคล้องและมีคะแนนสูงกว่ามาตรฐานสากลมีจำนวนมากถึง 47 อาชีพ และอาชีพผู้ปรุงอาหาร กู้ก พ่อ/แม่ครัวอาชีพ เป็นอาชีพที่มีคะแนนสูงกว่ามาตรฐานสากลมากที่สุดคือ 20.0 ส่วนอาชีพที่ไม่สอดคล้องและมีคะแนนต่ำกว่ามาตรฐานสากลมีจำนวน 22 อาชีพ และอาชีพผู้ปฏิบัติงานอาชีพบริการด้านอื่น ๆ มีคะแนนต่ำกว่ามาตรฐานสากลมากที่สุดคือ 10.9

เมื่อนำอาชีพเหล่านี้มาเปรียบเทียบโดยการจำแนกตามการจัดช่วงชั้นทางอาชีพในเขตเมืองแล้วพบว่า ช่วงชั้นสูงสุดมี 2 อาชีพ และเป็นอาชีพที่ไม่สอดคล้องกับมาตรฐานสากล โดยมีคะแนนสูงกว่ามาตรฐานสากล

ช่วงชั้นสูงมี 20 อาชีพ จำนวน 8 อาชีพที่ไม่สอดคล้องและคะแนนต่ำกว่ามาตรฐานสากลและอีก 12 อาชีพไม่สอดคล้องแต่มีคะแนนสูงกว่ามาตรฐานสากล

ช่วงชั้นปานกลางมี 30 อาชีพ เป็นอาชีพที่สอดคล้องกับมาตรฐานสากลเสีย 7 อาชีพ ไม่สอดคล้องและสูงกว่ามาตรฐานสากล 15 อาชีพ ไม่สอดคล้องและต่ำกว่ามาตรฐานสากล 8 อาชีพ

ช่วงชั้นปานกลางค่อนข้างต่ำมี 28 อาชีพ พบว่าสอดคล้องกับมาตรฐานสากล 9 อาชีพ ไม่สอดคล้องและคะแนนสูงกว่ามาตรฐานสากล 14 อาชีพ อีก 5 อาชีพนั้นคะแนนต่ำกว่า มาตรฐานสากล

ช่วงชั้นต่ำมี 1 อาชีพ คือ ห้างบริการไม่มีการเปรียบเทียบ เพราะไม่มีปรากฏ ในงานของไทรแมน

นอกจากจะเปรียบเทียบอาชีพทางด้านช่วงชั้นแล้ว ยังได้ทำการเปรียบเทียบใน ลักษณะกลุ่มอาชีพอีกด้วย โดยมีทั้งหมด 9 กลุ่ม ผลที่ได้คือ

กลุ่มนักวิชาการ วิชาชีพมี 20 อาชีพ อาชีพสอดคล้อง 2 อาชีพ แตกต่างอย่าง มีคะแนนสูงกว่ามาตรฐานสากล 12 อาชีพ ต่ำกว่ามาตรฐานสากล 6 อาชีพ

กลุ่มผู้บริหารระดับต่าง ๆ มี 6 อาชีพโดยมีคะแนนสูงกว่ามาตรฐานสากล 2 อาชีพ อีก 4 อาชีพต่ำกว่ามาตรฐานสากล ส่วนอาชีพที่สอดคล้องกัน ไม่มีเลย

กลุ่มผู้ปฏิบัติงานเสมียนพนักงานมี 11 อาชีพ โดย 2 อาชีพสอดคล้องกัน แตกต่าง มีคะแนนสูงกว่ามาตรฐานสากล 4 อาชีพ แตกต่างอย่างมีคะแนนต่ำกว่า 5 อาชีพ

กลุ่มผู้ประกอบการอาชีพเกี่ยวกับการค้ามี 5 อาชีพ ไม่มีอาชีพที่สอดคล้องกันเลยและ อาชีพที่แตกต่างอย่างมีคะแนนสูงกว่ามี 4 อาชีพ อีก 1 อาชีพมีคะแนนต่ำกว่ามาตรฐานสากล

กลุ่มผู้ประกอบการอาชีพบริการมี 10 อาชีพ แต่เหลือเพียง 9 อาชีพที่นำมาเปรียบเทียบ ยกเว้นอาชีพห้างบริการ โดยมี 3 อาชีพที่สอดคล้องกัน และ 5 อาชีพที่ไม่สอดคล้อง อย่างมีคะแนนสูงกว่า อีก 1 อาชีพที่ไม่สอดคล้องและคะแนนต่ำกว่ามาตรฐานสากล

กลุ่มเกษตรกรมี 8 อาชีพและ 3 อาชีพสอดคล้องกับมาตรฐานสากล 4 อาชีพ คะแนนสูงกว่ามาตรฐานสากล 1 อาชีพมีคะแนนต่ำกว่ามาตรฐานสากล

กลุ่มผู้ผลิต พนักงาน คนงานมี 22 อาชีพ โดยที่มี 7 อาชีพที่สอดคล้องกับมาตรฐาน สากลและอีก 12 อาชีพไม่สอดคล้องแบบมีคะแนนสูงกว่า 3 อาชีพที่ไม่สอดคล้องและคะแนน

ต่ำกว่ามาตรฐานสากล

กลุ่มทหาร - ตำรวจ มี 6 อาชีพ มีเพียง 1 อาชีพที่สอดคล้องกับมาตรฐานสากล
อีก 4 อาชีพสูงกว่ามาตรฐานสากล และอีก 1 อาชีพต่ำกว่ามาตรฐานสากล

กลุ่มอื่น ๆ มี 1 อาชีพคือ คหบดี มีค่าเกียรตินิยมสอดคล้องกับมาตรฐานสากลจาก
สมมุติฐานที่ตั้งไว้ 2 ข้อนั้น ปรากฏว่า ผลการวิจัยสนับสนุนสมมุติฐาน ข้อที่ 1 คือผู้อาศัย
ในเขตเมืองของไทยให้คะแนนเกียรตินิยม แต่กลุ่มอาชีพนักวิชาการ นักวิชาชีพ และกลุ่มผู้
บริหารระดับต่าง ๆ สูงกว่ากลุ่มอาชีพอื่น ๆ ซึ่งก็เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้ง 2 กลุ่มอาชีพนี้ได้รับ
คะแนนเกียรตินิยมได้เป็นลำดับที่ 1 และ 2 สำหรับข้อที่ 2 ผลการวิจัยที่ตั้งไว้ต่างไปจาก
สมมุติฐาน คือ ค่าเกียรตินิยมของอาชีพในเขตเมืองจะสอดคล้องกับค่าเกียรตินิยมมาตรฐานสากล
ของโทรแมน เพราะผลที่ได้นั้น พบว่า ค่าเกียรตินิยมของอาชีพในเขตเมืองมีเพียงส่วนน้อย
คือ 19 อาชีพเท่านั้น ที่สอดคล้องกับค่าเกียรตินิยมมาตรฐานสากลของโทรแมน

ข้อเสนอแนะ

1. น่าจะได้มีการนำค่าเกียรตินิยมที่ได้รับในครั้งนี้นำไปศึกษาต่อ เพื่อจะได้หา
โครงสร้างทางช่วงชั้นของอาชีพ ของแต่ละเมืองหรือของสังคมไทยต่อไป
2. ควรจะได้มีการนำค่าเกียรตินิยมของมาตรฐานสากลนี้ไปศึกษาเปรียบเทียบกับ
ในกับในเขตเมือง เขตชนบท หรือเปรียบเทียบกับค่าเกียรตินิยมที่แบ่งเป็นภูมิภาคต่าง ๆ
ของไทยได้อีกด้วย
3. ควรจะได้มีการพัฒนาเครื่องมือในการหาค่าเกียรตินิยมของอาชีพให้ดียิ่งขึ้น
กว่านี้
4. ในการหาค่าเกียรตินิยมของอาชีพนั้นได้ศึกษาอาชีพครั้งนี้เพียง 89 อาชีพ
ดังนั้นจึงควรเพิ่มเติมอาชีพมากยิ่งขึ้น หรืออาชีพอื่น ๆ ที่ต่างไปจากนี้ เพื่อประโยชน์ทาง
การศึกษาต่อไป
5. ในการวิจัยครั้งนี้มีข้อจำกัดเกี่ยวกับงบประมาณในการหาข้อมูลจึงได้ค่าเกียรตินิยม
เฉพาะเมืองใหญ่ ๆ 3 เมืองเท่านั้น ถ้าเป็นไปได้ควรจะขยายพื้นที่ให้ได้ค่าเกียรตินิยมที่มี
กลุ่มตัวอย่างมากยิ่งขึ้นกว่านี้ก็จะมีประโยชน์มากขึ้นไปอีก